

Posudek vedoucího diplomové práce
Josef Suk a jeho Křečovice
Petra Horníková

Obec Křečovice patří mezi českými vískami nepochybně k těm vůbec nejznámějším, za což vděčí jednak svým slavným rodákům z rodiny Suků, jednak nesmrtelnému filmu Jiřího Menzela *Vesničko má středisková*. Adekvátní sepsání svých dějin – na rozdíl třeba od poměrně blízkých Ouběnic, jimž dal Josef Petráň mikrohistorické pojednání par excellence – ale dosud nemá a totéž platí poněkud překvapivě i pro samotného Josefa Suka. Počin Petry Horníkové s cílem poskytnout místní škole zásadní podklady pro regionální vyučování vlastivědy tak lze jen vítat.

Autorka svou diplomovou práci rozdělila na šest základních částí, které jsou dále pečlivě strukturovány do řady podkapitol. V první se věnuje historii Křečovic do roku 1874, tedy do narození J. Suka. Jedná se, stejně jako v celé práci, o kompilaci z publikovaných regionálních dílek, zvláště ty od Jiřího Tywoniaka ale jistě mají svou kvalitu. Do pramenů P. Horníková nešla, ačkoli minimálně pro osobu mistra J. Suka se s těmi nejzákladnějšími seznámit mohla – když už ne je vyloženě studovat, pak do nich aspoň nahlédnout a jejich existenci zmínit (v Muzeu hudby existuje příslušná databáze). Druhá část DP se již věnuje jádru pojednání, obecnímu vývoji v letech 1874-1935, což jsou Sukova životní data. Doba to byla v mnohém přelomová, i do Křečovic se tehdy dostaly moderní výtvarky, jak to autorka také uvádí. Samostatně pak vypíchlá pojednání o místním školství, které má znovu silnou vazbu na rodinu Suků, jelikož mistrův otec byl jejím úspěšným ředitelem. Až poté přichází řada na tyto slavné rodáky – bohužel, příliš nového se o nich nedovíme. Nejobsáhlejší je tak nakonec ta část DP, jež se zabývá křečovickými osudy po roce 1935 až do současnosti, kam P. Horníková mj. zahrnuje i místní památky. Dejme tomu – nicméně údaje o hydrologických poměrech sem nepatří určitě, ty měly přijít do úvodu. A co teprve geologické poměry, které jsou dokonce zařazeny do kapitoly o památkách (!!). Zdroje některých informací nejsou citovány, např. se ani nedovíme, zda byla v Křečovicích vedena kronika. Předpokládal bych, že minimálně v poválečném období ano a že autorce mohla dobře posloužit. Jenže to se opět vracíme ke staré bolesti, že jde jen o kompilaci z dostupné literatury. Byť o kompilaci poměrně zdařilou a navíc jazykově velmi solidní.

Z hlediska praktického využití na křečovické ZŠ je nejdůležitější částí ta s názvem Multimediální výukový program, jež zahrnuje i metodickou příručku pro učitele. Jedná se především o dva projekty, z nichž jeden předpokládá vlastivědnou procházku po obci se zacílením na památky na J. Suka, zatímco druhý se snaží žákům vštípit základní data o tomto umělci, jeho rodině a rodné vsi. Aplikovatelnost pochopitelně prověří až praxe, procházka i prezentační „slajdy“ jsou však zpracovány kvalitně a tak, že by děti měly zaujmout. Určité výhrady mám jen k doprovodné obrazové příloze – ta je totiž spíš křečovickou „všehochutí“ než uceleným a strukturovaným ilustrativním doprovodem, chtělo by to lepší členění. Nehledě na chyby, které se vloudily, např. hned foto č. 1 představuje školu na přelomu 19. a 20. století, nikoli 18. a 19. století (tehdy si mohli o fotografii ještě nechat jen zdát).

P. Horníková navzdory tomu, že pominula návštěvu archivů, studium matrik (ale to by v případě Suků stejně bylo nošením dříví do lesa) a snad i kronik, sestavila z regionální literatury ucelený a zdařilý přehled křečovické historie a dějin rodu Suků, využitelný pro výuku vlastivědy na místní základní škole. Přes uvedené připomínky hodnotím její práci jako ještě **velmi dobrou** a doporučuji ji k obhajobě.

V Plzni 20. srpna 2015

Doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.

